

Річка Веселинка

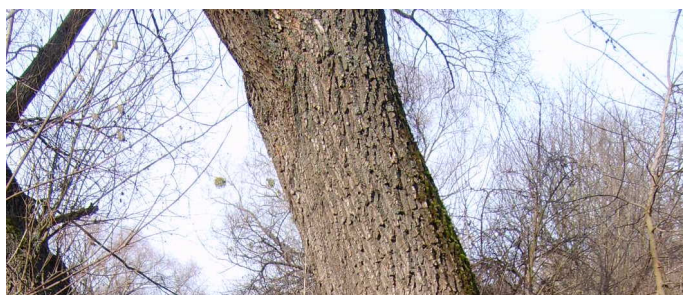
(легенда)

Через наше село протікала річка Веселинка. Радість від її прохолоди, від її джерельної води була в литвинчан безмежною. Особливо любили збиратися тут люди навесні, коли повноводдя заповнювало Веселинку, і вона виходила з берегів, а село ставало немовби в дивному розмаїтті барв: з'являлись жовті пушинки кульбабок, золотаві піщинки берегів вкривались зеленими списками різнотрав'я. Здавалось, і утворилась ця річка, щоб веселити душу, тому так її і прозвали: Веселинка.

Але одного разу в село забрели ворожі зайти – ординці. Все на своєму шляху знищували чужинці. Вражені красою Веселинки, вони не хотіли змиритись, що є щось у світі чарівне, прекрасне, бо бажали володіти над усім світом, хотіли знищити відчуття краси в людях. Розлючені татари стали кидати каміння, глину, паліччя. Кажуть, в селі ніби чули стогін Веселинки і водночас лютий безжальний рик ворогів.

Та не могла річечка не відплатити зайдам за їхнє бездушся: раптом її береги стали м'якнути, а вода змішалася із землею, утворюючи трясовину, яка поглинула один за одним татар.

Коли литвинчани підійшли до річки, вражено здивувалися: замість їхньої улюблениці, дзюрчав невеличкий струмочок, проте береги, як і раніше, світилися якоюсь рідною звабою. І зрозуміли люди: їхня Веселинка врятувала село від зайд ціною власного життя.

Підготував учень 8 класу Литвиненко Євгеній

Вчитель: Северин Тетяна Олексіївна